

Sygn. akt IV P 106/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2022 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Lucyna Gurbin
Protokolant:	sekretarz sądowy Dominika Janta-Lipińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2022 roku

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowo- Handlowemu (...) J.J.M. D. Sp. J. w L.

o diety i inne świadczenia związane z podróżą służbową

O R Z E K Ł:

1. Zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.007,17 zł (jedenaście tysięcy siedem złotych siedemnaście groszy) tytułem wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16.09.2020 roku do dnia zapłaty.
2. Oddalić powództwo w pozostałym zakresie.
3. Opłatą od pozwu od uiszczenia której powód był zwolniony, obciążyć Skarb Państwa.
4. Nie obciążać powoda pozostałymi kosztami procesu.

Sygn. akt IVP 106/20

UZASADNIENIE

Powód M. W. wniósł pozew przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowo- Handlowemu (...)J.M. (...) Spółka Jawna w L. o zapłatę kwoty 13.206,47zł tytułem diet. W uzasadnieniu powód podnosił, iż był zatrudniony u pozwanego jako kierowca międzynarodowy auta ciężarowego od 22.11.2019 r. do 4.04.2020r. W czasie trwania pracy wykonywał pracę służbową w 10 % na terytorium Polski a w 90 % na terytorium Unii Europejskiej. Za powyższe, oprócz wynagrodzenia podstawowego zawartego w umowie o pracę w wysokości 3.504,00 zł brutto była należna dieta służbowa zależna od kraju w którym to powód przebywał tj. Niemcy – 49 euro, Polska – 30 zł. Już od początku, czyli po przepracowaniu kilku dni listopada i całego grudnia miały być wypłacone diety w styczniu jednak do tego nie doszło. Potem było tylko zwodzenie i wyznaczanie nowych terminów po których i tak powód nie otrzymywał zaległych diet tylko wynagrodzenie związane z tym co było na umowie o pracę. Z miesiąca na miesiąc powód uzależnił się od zaległej mu kwoty bo liczył, że w końcu będzie mu wypłacona jednak tak się nie stało.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezpodstawne i bezzasadne oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego

według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany zaznaczał, że przeczy wszelkim twierdzeniom powoda wyartykułowanym w pozwie jak również sformułowanym w dalszym toku postępowania, chyba że któremuś z nich wyraźnie przyzna, zaś w szczególności zaprzecza jakoby jakiegokolwiek należności nie zostały przez pozwanego zapłacone. Powód był zatrudniony przez pozwanego na stanowisku kierowcy międzynarodowego w okresie od 22.11.2019 r. do 4.04.2020r., wykonywał zlecenia przewozu do Niemiec i Francji. Wynagrodzenie podstawowe powoda wynosiło 3.504,00 zł brutto, płatne na jego rachunek bankowy po dokonaniu potrąceń z tytułu zajęć komorniczych. Z tytułu podróży służbowych powód otrzymywał zwrot należności (tzw. delegacji) w wysokości określonej we właściwym rozporządzeniu dotyczącym podróży służbowych, płatne po rozliczeniu danej podróży do około 20-tego kolejnego miesiąca. W zakładzie pozwanego zasadą jest, że świadczenia z tytułu zatrudnienia wypłacane są w systemie mieszanym tj. wynagrodzenie podstawowe wraz ze składnikami zmiennymi płatne są na rachunki bankowe pracowników, zaś należności za podróże służbowe wypłacane są w gotówce. Wypłaty gotówkowe następowały zarówno w sklepie prowadzonym przez pozwanego, wówczas gotówka była pobierana z kasy, jak i w biurze pozwanego. W odniesieniu do powoda wielokrotnie zdarzało się, że powód otrzymywał pieniądze pobrane z kasy sklepu, odpowiednio następnie księgowane. Wszystkie należności z tytułu zwrotu za podróże służbowe zostały powodowi zapłacone. Pozwany wskazał, iż biorąc pod uwagę, że pozwany zapłacił powodowi wszystkie należne świadczenia wynikające ze stosunku pracy, rozliczył oraz zapłacił wszystkie należności z tytułu podróży służbowych, pozwany uznał powództwo za bezzasadne.

Pismem z dnia 7.01.2021 r. powód rozszerzył swoje żądanie domagając się kwoty 22.014,21 zł tytułem zaległych diet i noclegów.

dowód: pismo powoda z dnia 7.01.2021 r. (k. 100).

Pismem z dnia 28.12.2021 r. powód zgłosił dodatkowe roszczenie o zapłatę kwoty 3.166,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w skali rocznej tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, przy czym roszczenie powoda o ekwiwalent zostało wyłączone do odrębnego rozpoznania.

dowód: Pismo powoda z dnia 28.12.2021 r. (k. 178).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód M. W. zawarł umowę z pozwanym wpierw na czas określony od 22.11.2019 r. do 31.12.2019 r. jako kierowca samochodu ciężarowego z miejscem wykonywania pracy na obszarze Unii Europejskiej. Wynagrodzenie zostało ustalone na poziomie wynagrodzenia zasadniczego oraz ryczałtów za pracę w godzinach nadliczbowych, w porze nocnej oraz za dyżur. Z tytułu podróży służbowej została w umowie o pracę ustalona dieta oraz ryczałt za nocleg, według Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29.01.2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Na takich samych warunkach powód zawarł kolejną umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 2.01.2020 r.

dowód: umowy o pracę z dnia 22.11.2019 r. i 2.01.2020 r. (k. 40-43).

W okresie zatrudnienia, powód świadczył pracę wyjeżdżając do krajów Unii Europejskiej z państwami docelowymi: Francja, Niemcy. Powód otrzymywał wynagrodzenie płatne przelewami bankowymi na konto powoda oraz otrzymywał gratyfikację pieniężną do ręki. Przeciętnie na konto bankowe powoda wpływały w miesiącu dwa przelewy w różnych wysokościach lub jeden przelew dotyczący wynagrodzenia zasadniczego.

dowód: zestawienie operacji bankowych za okres od 5.10.2019 r. do 29.09.2020 r., rozliczenie wyjazdów powoda ryczałtów i diet (k. 50-65).

Świadek E. S. (1) u pozwanego zajmuje stanowisko księgowej i potwierdziła, iż faktyczne rozliczenie wynagrodzenia kierowców dokonuje firma zewnętrzna, która przesyła do pozwanego gotowe wyliczenia. Wskazywała, iż przekazywała

w kopercie wynagrodzenie z tytułu diet i ryczałtów. Jednocześnie potwierdziła, że przekazywane pieniądze w ten sposób nigdy nie były przez powoda potwierdzane na piśmie. Przekazywanie pieniędzy do ręki (w kopercie) potwierdzili wszyscy świadkowie. Zdarzenia przekazywania powodowi pieniędzy w kopercie bez pokwitowania potwierdziła również świadek M. D. (2). Podobnie odbiór wynagrodzenia w kopercie potwierdził M. D. (3). Kierowcy zatrudnieni u pozwanego między innymi K. D., P. K. (1), M. L. potwierdzili, że pozwany przekazywał pieniądze z tytułu diet do ręki w kopercie. Świadek M. L. wskazywał, iż kwitował odbiór pieniędzy otrzymywanych w kopercie. Z kolei świadek M. G. (1) wskazał, iż otrzymywał wynagrodzenie podstawowe na konto „a reszta to był procent od frachtu”. Przekazanie pieniędzy wyliczonych z frachtu także odbywało się do ręki w kopercie. Także świadek P. K. wskazywał na przekazywanie pieniędzy z tytułu wyjazdów, do ręki na podstawie frachtowego.

dowód: zeznania świadków M. D. (2), M. D. (3), K. D., P. K. (1), M. L., M. G. (1).

Umowa o pracę z powodem rozwiązała się na mocy porozumienia stron z dniem 4.04.2020 r.

dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron (k. 44) i świadectwo pracy (k. 45-47).

Sąd zważył co następuje :

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów umowy o pracę z dnia 22.11.2019 r. i 2.01.2020 r. (k. 40-43), zestawienia operacji bankowych za okres od 5.10.2019 r. do 29.09.2020 r., rozliczenia wyjazdów powoda ryczałtów i diet (k. 50-65), oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron (k. 44) i świadectwa pracy (k. 45-47) oraz zeznań świadków E. S. (1), P. B., M. D. (2), M. D. (3), K. D., P. K. (1), M. L. M. G. (1). Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom przedstawionym przez strony albowiem ich autentyczność nie została przez żadną ze stron podważona. Sąd dał także wiarę zeznaniom świadków albowiem były spójne i korespondowały z dokumentami przedstawionymi przez strony. Sąd dał także wiarę zeznaniom powoda.

Bezsporne było, że powód był kierowcą zatrudnionym na podstawie umowy o pracę, wobec czego, do jego zatrudnienia, zastosowanie miały przede wszystkim przepisy ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (tj. z dnia 5 lipca 2019 r. Dz.U. z 2019 r. poz. 1412).

Zgodnie z art. 2 ust. 7 ustawy, podróż służbowa to każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy: przewozu drogowego poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, lub wyjazdu poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, w celu wykonania przewozu drogowego. Ustawa nie reguluje jednak kwestii należności przysługujących kierowcom odbywającym podróż służbową. Również pozwany nie uregulował tych kwestii w regulacjach wewnętrznych (np. regulaminie pracy, wynagradzania), w związku z czym, na podstawie art. 77 § 5 k.p., w przypadku diet do powoda zastosowanie miało rozporządzenie Minister Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. poz. 167).

Zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia, z tytułu podróży krajowej oraz podróży zagranicznej, odbywanej w terminie i miejscu określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują diety.

Dieta w czasie podróży krajowej jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów żywienia i wynosi 30,00 zł za dobę podróży (§ 7 ust. 1 rozporządzenia).

Dieta w czasie podróży zagranicznej jest przeznaczona na pokrycie kosztów żywienia i inne drobne wydatki. Przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej i jest określona w załączniku do rozporządzenia (§ 13 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia).

Stosownie do treści art. 94 pkt 9a k.p. pracodawca jest bowiem obowiązany prowadzić dokumentację w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akta osobowe pracowników. Obowiązki wynikające z pkt 9a szczegółowo określa wydane na podstawie art. 298 § 1 k.p. rozporządzenie o aktach osobowych. Z treści § 8 tegoż rozporządzenia wynika, że pracodawca jest obowiązany prowadzić m.in. imienną kartę wypłacanego wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń

związanych z pracą. Obowiązki te, jak ustalono w sprawie, zostały naruszone przez pozwanego. W tym miejscu - mając na uwadze argumentację powoda - podkreślić jednak należy, że ze wskazanego w przepisie art. 94 pkt 9a obowiązku na gruncie sporu przed sądem pracy wynikają wyłącznie konsekwencje w zakresie ciężaru dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), polegające na tym, że to na pracodawcy spoczywa ciężar udowodnienia, iż w rzeczywistości wypłacił pracownikowi należne wynagrodzenie. Jak przyjął przy tym Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 maja 1999 r. (sygn. akt I PKN 62/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 579), pracodawca, który wbrew obowiązkowi przewidzianemu w art. 94 pkt 9a k.p. nie prowadzi list obecności, list płac ani innej dokumentacji ewidencyjnej czasu pracy pracownika i wypłacanego mu wynagrodzenia, musi liczyć się z tym, że będzie na nim spoczywał ciężar udowodnienia nieobecności pracownika, jej rozmiaru oraz wypłaconego wynagrodzenia. Zaniechanie przez pracodawcę prowadzenia ewidencji płacowej nie uprawnia jednak przyjęcia domniemania faktycznego albo prawnego (art. 231 k.p.c.) o wiarygodności wersji przedstawionej przez pracownika (por. wyrok SN z dnia 2 czerwca 2010 r., II PK 369/09, LEX nr 585784).

Powód zgadzał się z wyliczeniami pozwanego dotyczącymi rozliczenia jego diet i ryczałtów za noclegi. Sąd pominął wszelkie rozważania prawne dotyczące istoty i prawidłowości rozliczania diet i ryczałtów za noclegi albowiem powód nie kwestionował w żadnym zakresie rozliczeń pozwanego za poszczególne wyjazdy. Natomiast spór między stronami sprowadzał się do rozstrzygnięcia czy powód kwoty wyliczone przez pozwanego faktycznie otrzymał. Powód pierwotnie twierdził, iż żadnych kwot z tytułu diet i ryczałtów nie otrzymał (wyjaśnienia na rozprawie w dniu 24.05.2021 r. k. 123). Natomiast w trakcie procesu potwierdził że pieniądze otrzymywał, przy czym nie był w stanie wskazać w jakiej wysokości, kiedy i miało to dotyczyć tzw. frachtowego. Zaprzeczał aby były to kwoty wskazane w rozliczeniu. Faktycznie pozwany nie posiadał żadnego pokwitowania odbioru pieniędzy z tytułu diet i ryczałtów przekazanych powodowi. Żaden z kierowców przesłuchanych przez Sąd, będących pracownikami pozwanego, nie potwierdził jakie kwoty były przekazywane powodowi do ręki w kopercie bądź ile razy byli świadkami przekazywania w ten sposób pieniędzy powodowi. Także pozostali świadkowie – pracownicy pozwanego, nie byli w stanie potwierdzić jakie kwoty przekazywali powodowi (w jakiej wysokości i ile razy).

Poza sporem było, że pozwany praktykował przekazywanie pieniędzy z tytułu diet i ryczałtów do ręki. Natomiast w ocenie Sądu miały znaczenie również zeznania świadka M. G. (1) i P. K. (1), iż ich wynagrodzenie oprócz podstawowego składało się z wynagrodzenia ustalonego na podstawie procentu od frachtu. Należy zaznaczyć, że świadek M. G. (1) pracował od marca do czerwca 2020 r. Natomiast świadek P. K. (1) pracuje nadal u pozwanego, od 6 lat. Natomiast należy wskazać, że powód miał ustalone wynagrodzenie w ten sposób, iż miał otrzymywać wynagrodzenie zasadnicze z dodatkami oraz diety wyliczone na podstawie Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29.01.2013r. Wobec braku dowodów na przekazanie powodowi wynagrodzenia zgodnie z umową o pracę, Sąd przyjął rozwiązanie pośrednie, zasądzając na rzecz powoda część należności, która była bezsporna. Należy mieć na uwadze, że pozwany jako pracodawca miał obowiązek zgodnie z art. 94 pkt 9a kp w sposób należyty prowadzić dokumentację pracowniczą, w tym dotyczącą wynagrodzenia powoda. Pozwany niewątpliwie uchybił temu obowiązkowi i w ocenie Sądu w sposób niezrozumiały, nie dochował należytej staranności przy dokumentowaniu wypłat dokonywanych na rzecz pracowników. Na marginesie należy zaznaczyć, że żaden z pracowników nie kwitował odbioru wynagrodzenia, wypłacanego do ręki systematycznie lub nie robił tego w ogóle. Pozwany załączył dowody księgowe w postaci raportów kasowych RK za miesiąc styczeń, luty i marzec 2020 r. gdzie widnieją pozycje dotyczące powoda, jednak również i one nie zawierają żadnych potwierdzeń, że kwoty tam ujawnione zostały faktycznie przez powoda odebrane. Dlatego Sąd nie miał podstaw do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń pozwanego, iż wypłacił należności powodowi z tytułu diet w sposób należyty i uznania, że roszczenia powoda w tym zakresie są bezzasadne. Brak pokwitowań odbioru gotówki nie może być zastąpiony zeznaniami świadków albowiem zeznania świadków w tym zakresie były również niedokładne i ogólnikowe. Na pewno zeznania świadków potwierdzały zasadę wypłaty tych należności do ręki i to nie jest zabronione przez prawo, natomiast niedopuszczalne jest dokonywanie powyższych czynności bez pokwitowania. W szczególności Sąd zwraca uwagę na to, że świadkowie – kierowcy zeznawali, iż otrzymywali wynagrodzenie łącznie z wynagrodzeniem zasadniczym na poziomie 6.000 zł netto w zależności od odbytych kursów i żaden z kierowców nie był w stanie potwierdzić, iż powód takie należności otrzymał. Wręcz przeciwnie, zeznania świadka M. G. (1) wskazywałyby na przyjęcie przez pozwanego innego rozwiązania bądź możliwość stosowania w rozliczeniach z tytułu diet tzw. frachtowego. Rozliczenie frachtowe w stosunku do diet i ryczałtów byłoby niezgodne z umową o pracę.

Dlatego Sąd przyjął, iż w tych okolicznościach właściwe będzie przyjęcie, że powód ma prawo do należności z tytułu diet i ryczałtów w połowie wysokości wynikających z wyliczeń.

Odnosząc się do oceny zeznań świadków, powołanych przez pozwanego – z powodu braku dowodów z dokumentów – dla wykazania, że pozwany wypłacił powodowi dochodzone należności z tytułu diet i ryczałtów. Należy stwierdzić, że zeznania świadków jednoznacznie wskazują, że pozwany dokonywał wypłaty wynagrodzenia ale nie jest możliwe ustalenie kiedy i w jakiej wysokości. Żaden z przesłuchanych w sprawie świadków nie był w stanie potwierdzić wypłaty na rzecz powoda z tytułu diet choćby jednokrotnego ze wskazaniem wysokości kwoty przekazanej powodowi. Część z przesłuchanych osób wprost wskazała, że nigdy nie była obecna przy wypłacie powodowi przez pozwanego gotówki, a ci spośród świadków, którzy utrzymywali, że byli obecni przy wypłacie pieniędzy na rzecz powoda, M. D. (2) i M. D. (3) nie potrafili wskazać żadnych bliższych okoliczności takich jak: miejsce, data wypłaty, kwota wypłaconych środków. E. S. w swoich zeznaniach potwierdziła, że dokonywała wypłat powodowi więcej niż dwa razy. Z kolei M. D. (2) potwierdziła, że przekazywała kopertę z pieniędzmi więcej niż jeden raz. Natomiast M. D. (3) widział jak powód odbierał wynagrodzenie trzy razy. Brak spójnych i dokładnych zeznań na potwierdzenie, że pozwany wypłacił kwoty wskazane w rozliczeniach spowodowało, że Sąd doszedł do przekonania że na podstawie zeznań świadków nie może przyjąć iż powód otrzymał pieniądze zgodnie z rozliczeniami załączonymi przez pozwanego.

Nie ulega zaś wątpliwości, że tylko tego rodzaju ustalenia mogłyby stanowić podstawę do stwierdzenia, że pozwany wywiązał się z obowiązku wypłaty na rzecz powoda wynagrodzenia za pracę. Ogólne twierdzenia świadków, że pozwany wypłacał powodowi wynagrodzenie z tytułu diet i ryczałtów bez przytoczenia w sposób precyzyjny powyższych okoliczności nie mogą być uznane za miarodajny dowód na wypłatę powodowi wynagrodzenia z tytułu diet i ryczałtów. Reasumując wskazać należy, że pozwany nie przedstawił żadnego wiarygodnego dowodu na okoliczność wypłaty powodowi dochodzonych należności tj. wynikających z przedstawionych przez pozwanego rozliczeń. Ponadto należy mieć na względzie, że pozwany jako przedsiębiorca i pracodawca powinien zgodnie z art.355§2 kc dochować należytej staranności i tak prowadzić księgowość, aby z dokumentów rachunkowych jasno wynikała wysokość kwot wypłaconych powodowi, ich tytułu oraz daty ich wypłaty.

Sąd doszedł do przekonania, że powód z tytułu diet i ryczałtów otrzymał wynagrodzenie albowiem w swoich zeznaniach to potwierdził. Nie był w stanie wskazać jakie to były kwoty i kiedy otrzymał i czy dotyczyły każdego miesiąca. Powód twierdził, że nie zgadzał się z tymi wyliczeniami i na pewno nie były to kwoty wynikające z wyliczeń pozwanego. Natomiast na rozliczanie według tzw. frachtowego wskazywał zarówno świadek P. K. jak również M. G.. Także świadek M. G. wskazywał na zróżnicowanie wynagrodzeń kierowców np. zeznał w ten sposób: „był taki kierowca P. i on miał trochę inne warunki, on miał stałą pensję niezależnie od tras”. W tym stanie faktycznym Sąd uznał za zasadne zastosowanie art. 322 kpc. W wyroku z dnia 11 marca 2021 r. I (...) 34/21 Sąd Najwyższy stwierdził, że zastosowanie art. 322 KPC może mieć miejsce tylko wówczas, gdy zasądzona na jego podstawie kwota znajduje odzwierciedlenie w możliwych do przeprowadzenia ustaleniach faktycznych i na ich podstawie sąd posługuje się wzorcem przeliczeniowym, który zostaje ujawniony stronom i który koresponduje z charakterem i właściwościami dochodzonego roszczenia. Reasumując, trzeba wskazać, że zastosowanie art. 322 KPC może mieć miejsce tylko wówczas, gdy zasądzona na jego podstawie kwota znajduje odzwierciedlenie w możliwych do przeprowadzenia ustaleniach faktycznych i na ich podstawie sąd posługuje się wzorcem przeliczeniowym, który zostaje ujawniony stronom i który koresponduje z charakterem i właściwościami dochodzonego roszczenia.

Jako wzorzec przeliczeniowy Sąd przyjął sumę kwoty wynikającą z wyliczeń przedstawioną przez pozwanego i Sąd zasądził na rzecz powoda połowę powyższej kwoty. Sąd zdecydował o połowie biorąc pod uwagę, że powód ostatecznie potwierdził otrzymywanie pieniędzy od pozwanego, przy czym nie był w stanie wskazać wysokości tych kwot. Natomiast w ocenie Sadu nie było żadnych przeszkód aby pozwany w sposób prawidłowy pobrał pokwitowanie odbioru pieniędzy z tytułu diet i ryczałtów. Brak pokwitowania Sąd uznaje jako okoliczność obciążającą pozwanego i uwzględniając, że wysokość wynagrodzeń kierowców była różna to przyznanie powodowi połowy kwoty dochodzonej pozwem, będzie słuszne. Należy mieć na względzie, że powód ostatecznie nie zaprzeczył, że pieniądze z tytułu diet i ryczałtów otrzymał.

W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.007,17 złotych tytułem diet i ryczałtów wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 16.09.2020, tj. od dnia doręczenia pozwu. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. Sąd nie obciążył żadnej ze stron kosztami procesu, uznając że wynik sprawy oraz okoliczności przemawiają za zastosowaniem art. 102 kpc. wobec każdej ze stron.

Zastosowanie art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo, od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (post. SN z 14.1.1974 r., II CZ 223/73).

Ponadto art. 102 k.p.c. znajduje zastosowanie w wypadkach „szczególnie uzasadnionych”, które nie zostały zdefiniowane. W ocenie Sądu działania powoda były zasadne, powód mógł być subiektywnie przekonany o zasadności swojego żądania. Ponadto Sąd przyjął, że ze względu na wynik sprawy i jej charakter, żadna ze stron nie powinna ponosić kosztów procesu.